

דברי הכפר

ישראל במלחמה

חבר אמיתי הוא מישהו
שרואה את הכאב בעיניים
שלך בזמן שכולם מאמינים
לחיוך על הפנים שלך..

גיליון מס. 2858 * י טבת תשפ"ה * 10 ינואר 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

התרבות, הזיכרון, הזמן והמוות

1. אתמול הנחתי בקיר הפייסבוק שלי ציור של סוס זועק והוספתי ציטוט של מיגל דה סרוונטס מתוך הרומן הגדול שלו דון קישוט: "אין זיכרון שהזמן לא מוחק, כפי שאין כאב שהמוות איננו מסלק". כה אמר סרוונטס. בעקבות הפוסט הגיעו מספר תגובות שגילו התנגדות, בחלקה די נזעמת, לטענה הזאת של סרוונטס שאין זיכרון שהמוות לא מוחק.

2. אקדים ואומר שנדמה לי שסרוונטס ובהמשך גם שני העדים שאביא עוד מעט מ טוב ליבי, מתייחסים לזיכרו של קולקטיב. קולקטיב שגורלו נגזר להיעלם בתהום הנשייה של הזמן. רגע היה כאן, והנה היה כלא היה. אבל מן הסתם גם יחידים בתוך הקולקטיב האובד אובדים יחד עימו בתוך הזמן ונמוגים אל האין.

3. ובכן כדי לסבר את האוזן וגם כדי שנבין טוב יותר למה סרוונטס התכוון, אני מגייס שני עדים כבדי משקל. ושניהם באמת באו בחפץ לב. האחד הוא ר' שמואל הנגיד או בשמו הערבי אבו אסחאק אסמאעיל בן א-נע'רילה בן המאה ה-11, שהיה הוויזר העליון ושר צבאו של המלך חבוס בספרד המוסלמית. העד השני הוא קהלת בן דוד מלך בירושלים שבספרו הוא מעלה רעיונות שמגיעים מפילוסופיה הלניסטית כשירה למהדרין שהופיעו כאן עם ההלניזם במאה השלישית לפנה"ס.

4. ובכן כמה יפה לגלות שהרבה לפני סרוונטס, ר' שמואל הנגיד חונה עם גדודי צבאו בעיר בירה כבושה ולעת ערב כאשר השמש שקעה עלו בו הרהורים פילוסופיים שיעלו בעתיד בסרוונטס כאשר יכתוב את הרומן הגדול שלו דון קישוט או אם תרצו דון קיכטה.

בן קהלת / ר' שמואל הנגיד

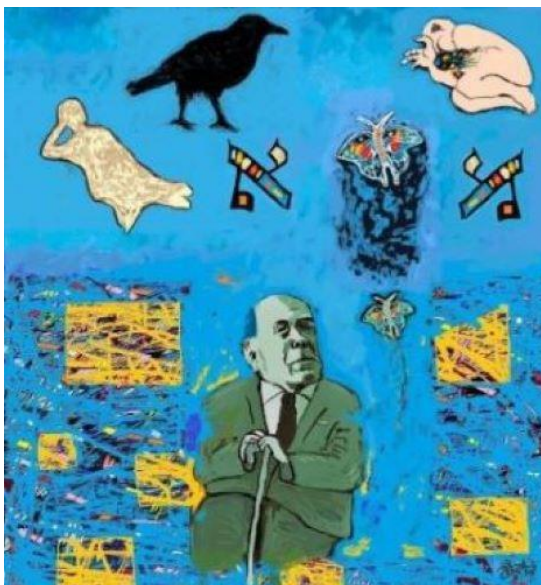
הלינותי גדוד כבד בבירה
הרסוה ימי קדם קצינים
וישנו עלי גבה וצדה
ותחתינו בעליה ישנים
ודברתי ללבי אי קהלים
ועמים שכנו בזאת לפנים?
ואי בונים ומחריבים ושרים

וְדָלִים וְעֶבְדִּים וְאֲדֹנִים
 וּמֹלִידִים וְשִׁכּוּלִים וְאָבוֹת
 וּבָנִים וְאֲבָלִים וְחֻתָּנִים
 וְעַם רַב נִוְלַדוּ אַחֵר אַחֵר
 בְּיָמִים אַחֲרֵי יָמִים וְשָׁנִים
 וְהָיוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ שִׁכְנִים
 וְהֵם הַיּוֹם בְּלֹב אָרֶץ שִׁכּוּנִים
 וְקֶבֶר חֲלָפוּ מֵאַרְמוֹנוֹתָם
 וְעָפְרוּ מִחֻצְרֵם נַעֲמָנִים
 וְאֵלֹהֵי הָעָלְוִי רֹאשָׁם וַיִּצְאוּ
 שְׁלֵלוֹנוּ נַפְשֵׁים וְעַדְנִים
 אֶמֶת נַפְשִׁי, אֶמֶת, כֹּהֵם לְמַחֵר
 אֵהִי אֲנִי וְאֵלֶּה הַהִמּוֹנִים!

5. תראו כמה שהמחשבה שר' שמואל הנגיד מעלה בשירו הנהדר מודרנית במהותה. העיר שזה עתה כבש מולידה בו מחשבות שמכירות בכך שהזמן מגביל את הכוח. ומתוך כך במקום להגיע למקום של היבריס/יוהרה הוא מגיע למקום של צניעות.

אך מה שיפה עוד יותר לגלות שהקדים את שניהם קהלת בספר הספק הנהדר שלו הקרוי על שמו, שכותב כבר בפרק הראשון של הספר בפסוק יא, אולי כדי שלא נשגה באשליות וכדי שלא יגבה לבבנו, כותב שחור על גבי לבן את האמת הקשה: אין זכרון לראשנים וגם לאחרנים שיהיו לא־יהיה להם זכרון עם שיהיו לאחרנה.

ואכן שלושה אנשי רוח גדולים אלה ומן הסתם גם רבים אחרים שעמדו על כתפיהם התייחסו בכתביהם לעובדה שעל האדם להכיר בקוצר הזמן האמיתי של מה שהוא מכנה "נצח" לגבי כל האדם.

6. השביל התרבותי היפה שמתחיל בקהלת עובר דרך ר' שמואל הנגיד ומסתיים בסרוונטס הוא רק תחילת המסע של התרבות האנושית בשבילי הזיכרון והמאמץ לשמרו תוך כדי ידיעה מרה שבסופו של יום הכול יאבד ככלות הכל. או כמו שחורחה לואיס בורחס אומר כל כך יפה "איתי נולד הזמן, עימי ילך מכאן". אבל זה כבר שביל אחר שמתפצל מהנושא הגדול הקרוי זמן. ואולי יום אחד כשיעלה הרצון נפסע גם בו.

שעון החול של החטופים

460 יום למניין ימי שבי.

עוד יום של חורף שמשי. אפשר לצאת לטייל בחוץ. לרדת לירדן. לשתות קפה בנחת. אבל הלב איתם, עם אלה שנמצאים שם במנהרות הטחובות. שאינם יכולים להנות עכשיו מזיווה הרך של השמש החורפית.

460 יום ללא תנור לחמם את הגוף. ללא אוכל להשקיט את הרעב וללא מוצא.

כי ראש הממשלה שלהם, המתועב, הלב שלו עם אשתו ובנו שנמצאים במיאמי ולא עם החטופים והחטופות שתקועים מושפלים במנהרות כמו עצם בגרון. לא להקיא ולא לבלוע. שברירת המחדל שלהם היא למות מושפלים ברעב או מקור.

שכל שנותר להם זה להיות כלואים במרתפי החמאס, בגלל שרירות ליבו של אדם אחד, צדיק, שמלאכת רציחת החטופים נעשית למענו בידי אחרים, בנימין נתניהו שחרד לשלום ציר פילדלפי ולשלמות הקואליציה שלו יותר מאשר לשלום אזרחי מדינת ישראל שהם כקליפת השום בעיניו. רעשי רקע ותו לא. שחרר אותם כבר! איש מתועב! את כולם! עכשיו! ושתיחנק כבר בנכלולך...

פינת הקריקטורה השבועית: מתלוצץ עם רופאיו

• רודה גולדמן

יוזמה נהדרת של דוד אלמן, אשר מנציח את מייסדי כפר הנשיא מעל הגליונות העכשוויים של דברי הכפר.

ומכיוון שהזכרת לפני שבוע את רודה גולדמן, אני זוכרת אותה בזכות הרבה מעשים טובים שהיא עשתה, וגם, כמובן בזכות הדברים המצחיקים הקשורים בשמה. בעיקר "נושא אוכל" גדול ובו ארוחת בוקר ליולדת. במשך 6 השבועות הראשונים אחרי הלידה הייתי מתפנקת עם דייסה חמה, עם סלט, לחם וגבינה לבנה. הטעם עדיין זכור לטוב.

• חוזרים לגליל ("הביתה")

יש לי לא מעט חברים בקיבוצים המפונים. כבר שנה ורבע הם מחוץ לביתם. פגשתי גם מפונים בבתי מלון באזור תל-אביב. תנועת החזרה הביתה היא עכשיו עובדה קיימת. חלק מהסיבות הן כלכליות: א. הממשלה עומד להפסיק בעוד חודשיים את התשלומים למלונות. ב. לרוב המפונים, בתיהם הם רכושם (גם חברי הקיבוצים אשר עברו שיוך דירות), ולא ניתן יהיה לגור במקום אחר מבלי למכור את הבית, וזה לא עניין בטוח, וגם לא בעתיד הקרוב, ולכן בלית ברירה הם יחזרו לבתיהם.

אבל כמובן, רוב המפונים רוצים לחזור הביתה. המיעוט, בעיקר המבוגרים שבין חברי הקיבוצים, נהנו משהות ב"דור מוגן" דה לוקס. שלוש ארוחות ביום, שרותי ניקיון, פעילויות יום-יומיות. שמעתי גם על כמה מבוגרים מאד, שהחליטו לעבור לדור מוגן בסמיכות לילדיהם שבמרכז, אבל הם המיעוט.

כמו הרבה ארועים בחמישה עשר החודשים האחרונים, ארגוני מתנדבים עשו עבודה נהדרת. בין השאר, שמעתי על קבוצת מתנדבים שנקראת "בית נקי" שיוצאים לבתים בצפון (בעיקר בקריית שמונה) ועוזרים לתושבים לנקות את הבית ואת החצר.

• ברכות פרידה מדליה בוסקילה

דליה סיימה, באופן רשמי את תפקידה כאחראית פנסיה בכפר הנשיא. דליה יצרה תפקיד שלא היה קיים אצלנו לפני כן, ובשנותיה בתפקיד היא צברה הרבה מאד ידע ומקצועיות. אני, אישית, ששונאת למלא טפסים, ובעיקר במחשב, נעזרתי לא מעט בדליה, שבמהירות מפליאה עשתה עבורי את העבודה שלקחה לי המון זמן והרבה עצבים...

זאת הזדמנות להודות לדליה, ולאחל לה הצלחה בהמשך הדרך.

וזאת גם הזדמנות לאחל לאליה צוקר, שנכנסה לתפקיד, הרבה הרבה הצלחה.

• הוקרה ליקירנו – יהודה עדר

יהודה, הבכור למשפחת עדר, שכולה קשורה מאד לכפר הנשיא, ושתרמו כל כך הרבה לקיבוץ לאורך השנים. יהודה התפתח לאורך השנים ונהיה לאושיית בסיס בחיי התרבות של המדינה. זה לא רק בית-הספר למוזיקה "רימון" המוסד המוביל בתחומו בארץ, זה הרבה מעבר לזה.

והנה, יהודה זוכה להוקרה והכרה מיוחדת מאת "אפקה" המכללה האקדמית להנדסה בתל-אביב. טכס הענקת התואר "עמית כבוד" של מכללת אפקה יתקיים, לא פחות ולא יותר, מאשר בהיכל מנורה תל-אביב (כן, זה של מכבי תל-אביב), בנוכחות קהל של 2600 איש.

את כל הפרטים תוכלו לקרוא במסמך עצמו המצורף בהמשך. יש שתי נקודות שאני רוצה לציין בהקשר הזה: א. הזוכה הראשון בתואר הזה היה שמעון פרס. בהחלט עמית שכדאי להיות בחברתו... ב. העובדה שמכללה להכשרת מהנדסים נותנת כבוד למצטיינים ולתורמים הגדולים מתחום התרבות במדינה, מוסיפה כבוד למכללה עצמה.

יהודה ביקש לציין, כפי שהוא מציין כבר שנים, בכל ראיון, לא רק את מוצאו מכפר הנשיא, אלא בעיקר את המתנה הגדולה שזכה בה ממקס מדר, המורה המיתולוגי למוזיקה אצלנו. המתנה הזאת הייתה ההתחלה לדרך מפוארת שנמשכת עד עצם היום הזה.

כתבתי ליהודה בווטסאפ כמה חבל שההורים לא יזכו לשבת באיצטדיון הגדול הזה ולחזות בכבוד המוענק לבנם, דמיינתי לי את בטי מספרת למחרת, בפרטי פרטים את סיפור הטכס, ודמיינתי את יצחק מחייך חיוך קטן.

02 ינואר 2025

לכבוד: מר יהודה עדר
נשיא בית הספר למוסיקה רימון

הנדון: הענקת תואר עמית כבוד מטעם אפקה – המכללה האקדמית להנדסה בתל-אביב

מר עדר הנכבד,

1. אפקה היא מכללה אקדמית להנדסה הרואה בתפקיד הכשרת מהנדסים הנדרשים לתעשיית ההיי-טק ובהקניית ידע, כישורים וערכים לדור הצעיר שליחות לאומית-חברתית-כלכלית. אפקה נוסדה לפני 28 שנה; כיום לומדים בה כ-3,500 סטודנטים, ומספר בוגריה הוא כ-9,000.
2. לפני כשמונה שנים ציינה מכללת אפקה 20 שנות הנדסה, ולרגל ציון דרך זה הונהגה מסורת חדשה – הענקת תוארי עמית כבוד של אפקה לאישים בעלי מוניטין בתחומים שתורמו תרומה משמעותית למדע, לקדמה הטכנולוגית, למדינה או לחברה. לראשונה הוענק התואר בשנת ה-20 למכללה למר שמעון פרס ז"ל, הנשיא התשיעי של מדינת ישראל. בשנים שלאחר מכן הוענק התואר לפרופ' רות ארנון, לד"ר קירה רדינסקי, למר אורי לוי, ליחידה 8200, לפרופ' יוסי מטיאס, לפרופ' רן בליצר, למר דדי פרלמוטר, לרונ"ח סאמי סעדי, לסא"ל אבישג סגב ראובן, לאל"מ בני אהרון ולסא"ל (מיל) ארו סעדון.
3. אני שמח לבשר לך כי השנה החליטה הוועדה לבחור בך ולהעניק לך תואר עמית כבוד של אפקה. מנימוקי הוועדה: "הוועדה להענקת תוארי כבוד של אפקה בוחרת להעניק למר יהודה עדר, את תואר עמית כבוד של אפקה לשנת תשפ"ה מתוך הוקרה לפועלו רב השנים בעיצוב התרבות המוזיקלית הישראלית, על הפיכת תשוקתו האישית למוסיקה לחזון חינוכי בעידן בו המוסיקה והטכנולוגיה שלובים זה בזה, ועל היותו מודל להשראה בטיפוח דורות של יוצרים ומוזיקאים צעירים."
4. בהמשך לשיחתנו, הסכמתך לקבל את התואר מחזקת את מעמדה של אפקה כמוסד אקדמי מוביל לחינוך מהנדסות ומהנדסים ובוגרי מדעי המחשב ומדעי הנתונים לתועלת החוסן החברתי-כלכלי-לאומי של מדינת ישראל, ואנו רואים בך מקור השראה לסטודנטים, לבוגרים ולסגל של מכללת אפקה.
5. התואר יוענק לך בטקס הענקת תארים לבוגרים ומוסמכים בהנדסה ומדעים מחזור תשפ"ד שתקיים מכללת אפקה ב-10 בפברואר 2025 בהיכל מנורה מבטחים בתל-אביב בפני כ-2,600 מוזמנים, בהם כ-700 מהנדסים ומהנדסות ובוגרי מדעי המחשב ומדעי הנתונים העתידים להשתלב במשק ובחברות ההיי-טק בישראל. נשמח לקבל את פניך בשעה 18:30, חצי שעה לפני התחלת הטקסט ב-19:00. אנו מזמינים אותך להגיע עם אורחים. נעמוד איתך בקשר להסדרת כל הפרטים.

בכבוד רב,

פרופ' עמי מויאל
נשיא

בשם הוועדה להענקת תוארי עמית כבוד של אפקה

העתקים: חברי הוועדה להענקת תוארי עמית כבוד של אפקה:
אלוף (במיל') דני רוטשילד, יו"ר חבר הנאמנים של מכללת אפקה
מר משה חורב, יו"ר הוועד המנהל של מכללת אפקה

רחוב מבצע קדש 38 תל אביב, 6998812
ט"ר 580260164 | 03-7688600 | afeka.ac.il

• **ועוד למשפחת עדר**

והפעם למיכל לוי-עדר, אשתו של איתמר – השתתפות בצערה של כל המשפחה על פטירתה של האם, ורני לוי, האישה היפהפייה, נעימת ההליכות שחייתה עמנו כאן שנים רבות. יהא זכרה ברוך.

• חג שלושת המלכים – דומוס גלילאה – הבית בגליל

ושוב התכנסנו ב"בית בגליל" הסמינר היפהפה להכשרת כמרים קתוליים מרחבי העולם, לציין את חג שלושת המלכים, אירוע שמתקיים בכל שנה בשבת הראשונה של חודש ינואר. חגיגה יפה, עם הרבה מוזיקה ושירה (כולל הרבה שירים שאנחנו מכירים מהתפילות שלנו, למשל "שמע ישראל"). שיאו של הטכס הוא הגעתם של שלושת "המלכים", אחרי שהגמלים שלהם נתקעו בפקק בצומת עמיעד... והם חילקו לילדים הרבה ממתקים. אחר כך יצאנו לשתות קפה, לאכול עוגה ולרקוד עם התזמורת והמקהלה ברחבה.

וכמובן – איננו שוכחים:

שיוחזרו החטופים!

שיוחזרו החטופים!

שיוחזרו החטופים!

מ ח ר !!!!!

שבת שלום

תמר וולפין

מזל טוב

בן נולד להורים המאושרים

חלומי וריקדו

נכד למרים מעין

שפע ברכות

לכל בני המשפחה.

אנו מאחלים לכם שתגדלו אותו

באושר, נחת והרבה אהבה

פִּנְת הַנֶּצְחָה / דוד אלמן

יְהִי זִכְרָם בָּרוּךְ

מוסי המאירי ז"ל - (18/6/2000 - 9/9/1921)

מוסי נמנה אף הוא עם מייסדי הקיבוץ. נולד באיסט-אנד שבלונדון ולאחר הכשרה ב"אידר פארם" עלה לארץ ולכפר הנשיא - דרך מנסורה כמובן. אנחנו זוכרים את מוסי במיוחד סביב חוש ההומור האדיר שלו. "זיג" בלי מוסי היה משהו אחר.

את ספורי קרבות ה"פאזי וואזיז" קשה לשכוח. הם גלגלו אותנו על הרצפה מצחוק. על הבמה הוא היה כוכב ללא ספק. אבל לא לטעות, מוסי היה אדם חרוץ ורציני כשזה נגע לעבודה היומיומית. הוא היה דייג, עובד מטעים ובהמשך במפעל הבונים. מוסי גם היה ספר וראשים רבים עברו תחת ידיו.

<https://khbbm1.wixsite.com/2000-06>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

תערוכה קבוצתית של 13 תושבי
גליל וגולן
חלקם עדין מפונים מביתם
מוזמנים

Village
טיפול • אומנות • תענוג

גלריית The Village בכפר הנשיא
פותחת את 2025 בתערוכה קבוצתית

“הביתה”

אוצרת התערוכה: דליה זלצברג

יום עיוני
10.1.2025
11:00

משתתפים:
אמיר ניר | גאולה גלילי | דיאנו גולדפרב | חנה דהן פליסינג
יהל בר כוכבא | יעקב הורביץ | מיכל ענבר | נועה שרף
מרגרט למדן | שלמה קסל | רננה קול חייט | שרון גוילי | שרה מרקוסון

**תערוכת ציורי
אופנה
!ילדה הארט**

מזמנים לפתיחת התערוכה
יום שבת 11.1.2025
...
זלז הקיבוץ בשעה 11.00

הידעתם שלילה הארט עסקה
בעיצוב אופנה?
בשבת 11/1 בשעה 11:00
פתיחת תערוכה של העבודות
האלה שהיא עשתה בברזיל.
כולם מוזמנים באהבה

שירי מלחמת חרבות ברזל

השיר הזה לא נכתב על או במלחמת חרבות ברזל, אבל בכל פעם שהמשפחה של לירי אלבג, ממנה קיבלנו אות חיים השבוע, עלו לשידור ברדיו, זה השיר שהם ביקשו שיושמע עבורה. והשבוע הוא הושמע לא מעט, בתקווה שלירי שומעת את השיר ומתחזקת.

מי יתן וכל החטופים והחטופות ישובו הביתה במהרה

יש לך אותך

מילים: הודיה חיוט
לחן: אלנתן שלום

שמעתי שהלב שלך קורא לך
צמא לצאת לטרוף את העולם
זה לא תמיד פשוט וכמה זה יפה לך
לבקש להתעקש על מה שאת

נכון שהרחוב בחוץ קצת משוגע
זה ג'ונגל מסוכן ומאיים
וגם כשהוא ייתן לך מכה ועוד מכה
את חזקה כמו לביאה ואת תדעי להילחם
את חזקה ואת תדעי להילחם

לכי עכשיו לזרוח כמו שמש
יש לך כנפיים, תעופי רחוק
לכי עכשיו בלי פחד, ואם זה יכאב קצת
מנגינה שכתבתי תחזיק לך ת'יד
וגם אם תהיי שם לבד, לבד כל כך
תדעי שתמיד יש לך אותך

אולי תתעייפי שם על הדרך
יש נפילות וזה יכול לשבור (וזה יכול לשבור...)
ומי שתאהבי כל כך ישכח קצת לפעמים
זה מרסק ת'לב אבל זה יעבור

נכון שהרחוב בחוץ קצת משוגע
ג'ונגל מסוכן בלי תמרורים
אבל את תמצאי את האמת שלך
תלמדי להיות מלכה בעולם של נמרים
כי את מלכה ולא חשוב מה אחרים

לכי עכשיו לזרוח כמו שמש
יש לך כנפיים, תעופי רחוק
לכי עכשיו בלי פחד, ואם זה יכאב קצת
מנגינה שכתבתי תחזיק לך ת'יד
וגם אם תהיי שם לבד, לבד כל כך
יש לך אותך

11.1 אסטל חצור

13.1 יוסי מלינה

נירה קורן

14.1 מולי חייט

גידי חייט

נהר סימלמן

יוגב ג'רמיה תל צור

16.1 דרור שטיינר

סיפור לשבת

פעם היה ילד שרצה לפגוש את אלקים.
הוא חשב שהדרך תהיה ארוכה, לכן ארז תיק עם כמה שקיות במבה וטרופיות,
ויצא לדרך.

כעבר זמן קצר פגש קשישה שישבה בפארק ובהתה ביונים. הילד
התישב לידה והוציא טרופיות.

לפתע שם לב שהיא נראית רעבה והציע לה במבה.
היא קבלה את הבמבה בשמחה וחיכה אליו.
הילד חשב שהחיוך שלה כל כך יפה, שהוא רצה לראות אותה מחיכת שוב, אז
הוא הציע לה גם טרופיות.
היא שוב חיכה אליו.

הילד היה מאשר. כך הם ישבו כל אחת צאצא ושתו בלי לאמר מלה.
כשהחשיר, הילד קם ללכת, ואחרי כמה צעדים הסתובב, רץ אליה וחבק אותה.
היא חיכה את החיוך הגדול ביותר שלה.

כשהילד נכנס הביתה, אמו הפתעה מהבעת פניו השמחה.

"מה עשית היום שגרם לך שמחה כזו?" היא שאלה
"אכלתי צהרים עם אלקים". לפני שאמו הספיקה להגיב הוא הוסיף:
"ואת יודעת מה? יש לה את החיוך הכי יפה שראיתי אי פעם!"

באותה שעה האשה הקשישה, גם היא קורנת מאשר חזרה לביתה.

הבן שלה, המום מפניה השלולות, שאל: "מה עשית היום אמא שעשה אותך כל
כך מאשרת?"

"אכלתי במבה עם אלקים". לפני שהבן שלה הספיק להגיב היא הוסיפה:
"ואתה יודע מה? הוא הרבה יותר צעיר ממה שחשבתי".

100 חטופים וחטופות נמצאים כבר 462 ימים בשבי

